

Sakkozós barátság

Hogyan tudnának játszani, ha nem is értik egymást?

Írta: **Olivia Kitterman**
(Igaz történet alapján)

Ez a történet eredetileg Németországban játszódott.

„Napfény van ma az én szívemben”*. Szása énekelgetett. Együtt énekelt vele az anyukája és az öccse, Anton. Az autó ablakán kívül már sötét volt. De a dal segített abban, hogy kicsit világosabbnak érződjön minden.

Ijesztő időszak volt ez Szása és a családja számára. Azért költöztek Németországba, mert az otthonuk már nem volt biztonságos. Két napja utaztak, és már majdnem odaértek. Itt Németországban egy püspök vitte el őket autóval egy szálláshelyre.

Szása örült, hogy Mennyei Atya segített nekik biztonságban eljutni Németországba. De nagyon hiányzott neki Apa. A háború miatt hátra kellett maradnia a hazájukban. Szása nagyon aggódott érte.

A püspök leparkolta az autót egy ház előtt. „Üdvözöllek titeket az otthonomban!”

Szása fogta a táskáját, és követte a családját a háza. Csendes volt. A püspök családja bizonyára már lefeküdt.

„Alhattok Simon és Laura szobájában, amíg itt vagytok” – mondta a püspök.

„Várjunk csak – szólta közbe Anya. – Nem kell miatunk feladniuk a szobájukat.”

A püspök elmosolyodott. „Szívesen teszik. Azt szeretnénk, ha otthonosan éreznétek magatokat.”

Anya bólintott. „Köszönjük!”

Reggel Szása és Anton kiment a konyhába reggelizni. A püspök egy fiúval és egy lánnyal az asztalnál ült. Nem tűntek sokkal idősebbnek Szásánál.

„Ezek az én gyermekeim: Simon és Laura” – mondta a püspök.

„Örülök, hogy megismerhetlek titeket” – mondta Anton. Simon és Laura egy kicsit összezavarodottnak tűnt.

„Nem beszélük a nyelvedet – magyarázta a püspök. – De biztos vagyok benne, hogy jól összebarátkoztok.”

Szása elhúzta a száját. Hogyan tudnának összebarátkozni, ha beszélgetni sem tudnak egymással? Úgy érezte, mintha eltűnt volna az a napfény, amelyről tegnap este énekelt.

Miután ettek, Simon és Laura megmutatta nekik a játszószobát. Két kisebb gyermek játszott ott néhány játékkal. Szása úgy vélte, ők Simon és Laura kisebb testvérei lehetnek.

Simon mondott valamit. Úgy hangzott, mintha kérdés lenne, de Szása nem tudta, hogy mit mond. Simon leült, és kinyitott egy doboz kártyát. Kupacokba rendezte őket. Aztán Laurával felszedték a kártyáikat. Szása is szeretett volna játszani. De nem tudta hogyan.

Simon lerakott egy kártyát és Szására nézett. Megint mondott valamit.

Szásának sírhatnékja támadt. Nem akart Németországban élni, ha itt nem ért meg senkit.

Laura mondott valamit Simonnak, majd odaszaladt a szekrényhez. Visszatért, és új játékot tett a földre.

Szása ismerte ezt a játékot. A fabábuk úgy néztek ki, mint az övéi otthon. Sakk volt az! Annak idején órákon

át sakkozott Apával. Szása boldogan bólintott. Ezt már tudta, hogyan kell játszani.

Laura szélesen mosolygott, és elkezdte felállítani a bábukat.

Szása két lépést tett előre a parasztjával, és figyelte, amint Laura lép egyet a lovával. Aztán Szása leszedte Laura lovát a futójával. Antonnal együtt ujjongtak. Laura bosszús hangot adott ki, de azért mosolygott.

Jó sokáig játszottak. Kis idő elteltével már együtt nevettek. Nem értették egymás beszédét, mégis jól érezték magukat.

A következő pár hét során találtak még olyan játékokat, amelyeket mindannyian ismertek. Kint fociztak más német gyerekekkel. Szása még meg is tanult pár szót németül. Néha ugyan hibázott, de tovább próbálkozott.

Szásának még mindig nagyon hiányzott az apukája és az otthona. Hálás volt azonban azért, hogy Mennyei Atya segített neki új barátokat szerezni. ●

ILLUSZTRÁLTA: HANNAH LI